

Baardsen, Gjest

Gjest Baardsen Sogndalsfjærn,

hans Elskov og Fængselsliv.

Forsattet af ham selv.

V box 11:324

Gud trøste mig, som maa i Slævefjæder,
Dg skumle Fængsel sukke Livet hen,
Forfilde jeg begangne Feil begræder,
Forfilde vil jeg vende om igjen.
Run Græmmelse, kun glædeløse Dage,
Dg bitter Nag mit Hjerte sole maa.
Mig hjælper ei at flykte, ei at flage,
Run taus jeg sukker i min skumle Braa.

Jeg ønsker dog min Sang man vilde høre,
Dg af min tunge Skjæbne vorde vis.
Gid en og hver den maa i Hjertet røre,
Dg vække Frygt for Lovens tunge Nis,
Som haardt har smertet mig og mange flere.
Ulykkens Sonner, Døtre ligesaa;
Man skulde ei saa flux vort Tal formere,
Ei Laftens Bei saa let henføres paa.

Ei blev jeg mer end andre født Misbæder,
Engang og jeg var fro og hjerteglad,
Den Moder, som min Skjæbne nu begræder,
Engang saa haab'fuld ved min Bugge sad.
Jeg vorte frem i Rundskab som i Alder,
Min Lærers Gunst og Ros jeg daglig nød,
At! Ingen da i Tanken falder,
Hvad Skjæbnen fiden mig at prøve bød.

Saa spandt da mine første Aar og Dage
I Sorgløshed og barnlig Ustyld hen,
Min Moder from jeg stræbte at behage,
Dg blev af hende elsket omt igjen,
Dg skjønt saa tidlig faderløs jeg bliver,
At jeg ei nævne kunde Fadernavn,
En god Opdragelse hun mig dog giver
Dg ved sin Flid erstatted' Fadets Savn.

Til By og fjerne Egne bort jeg ilte,
Mit Hjem og Fødested jeg snart forlod,
En Tid mig Skjæbnen saare blidt tilsmilte,
Dg Lykken gunstig var og gav mig Mod.
O Kjærlighed! din hulde klare Kjerte
Antændtes tidlig i mit unge Bryst:
En yndig Pige fængslede mit Hjerte,
Hun blev mit Alt, hun var min Fryd og Lyst.

Besjelet af de rene, kjære Tanker
Alt snart min Pige vorde skal min Brud,
Paa Havets Volger usoragat jeg vanker,
Jei trodser Farer, trodser Storm og Slud.
Af ren og salig Glæde slog mit Hjerte,
Hvergang jeg nærmed mig den kjære Havn,
Hvor min Constance omt mig elste lærte,
Hvor først jeg stammede det hulde Navn.

Af! Verdens Glæder er som oftest korte,
Os Skjæbnens Storme tumle grunnt afsted,
De lyse Dage ofte bliver korte,
Dg Honning blandes tidt med Bitterhed,
Saa usormærkt neddaler Lykkens Stjerne,
Dg Haabets Jakkell vorder bleg og mat,
Vort Dnskes Maal sig taber i det Fjerne
Dg Modgangs Taage os omhyller brat.

Af Glædens Drom til bitter Sorg jeg vaskes,
Mit skjønne Haab og al min Fryd forsvandt;
Af Nibblings-Haand jeg Smertens Bæger rakktes,
Dg onde Tunger Vogne sammenspandt,
Den jeg i Verden over Alt mon skatte,
Der i min Varm først tændte Elfskens Gnist,
Hvis Tab mig Intet kunde mer erstatte,
Mig robet blev ved Rænker, Svig og List.

Rig var jeg ei, o! det var min Ulykke,
Forældrene sig satte derimod,
De vilde ei vor Kjærlighed samtykke,
„Vor Datter“, sagde de, „er ham forgod“.
Constance! af! forfilde du opdaged'
Det skjulte Næt, hvori man fanged dig;
Du saa forfilde, at du var bedraget,
Som jeg du var og blev utrokelig.

Dybt saaret var Constances troe Hjerte,
Sig Sukke snege fra beklemte Varm,
I eget Bryst hun dolge vil sin Smerte,
Men af! hun blegned' snart af Sorg og Harm.
Ei Roser pryded, mer de smukke Kinder,
Men tunge Taarer tidt fra Diet gled:
I Livet mer hun ingen Glæde finder,
For skuffet Haab hun sank i Graven ned.

Saa hjerteklemt, saa sorgfuld ifinde
Jeg nu fra Sted til andet tumled' om:
Mit Haab var slutt og ingen Trøst at finde.
Hver Plet mig syntes glædesløs og tom.
Omsider Sorgen vil jeg undertrykke
I Svir og Sværm blandt Daarers vilde Varm;
Men at det kun forøged min Ulykke
Dg tændte onde Lyfter i min Varm.

En Laft en anden efter sig mon drage,
Alt mer fra Dydens Bei jeg gif,
Dg da i Lommen intet var tilbage,
Jeg ponsed' paa og snart ifinde fit
Bed andres Tab mit eget at oprette,
Men blev opdaget og for Retten fort,
Dg Lovens Bud man kunde ei forjette,
Ei Bønner hjalp, Undskyldning blev ei hørt.

Nu blev jeg fængslet, dømt, og som Misbæder
Til Straffens Bolig flux jeg vandre maa.
Min Frihed tabt med alle Livets Glæder
Var, hvad jeg nu med Stræk imødesaa.
Her Timerne saa langsomt monne glide,
Dg mørke Tanker gjorde Rinden bleg;
Her gjaldt det kun at tie og at lide,
Mens Tusind Ønsker sig fra Hjertet sneget.

Som fuglen i sit snevre Gitterfængsel
Urolig stirrer hen mod frie Land,
Saa skuede jeg og ventede med Længsel
At finde snart en god beleilig Stund,
For mig igjen i Friheds Stand at sætte
Dg fly til fjerne Land og Steder bort,
Dg da min Hensigt ingen kunde gjætte,
I Rattens Mulm det mig gelinged fort.

O, Frihed kjær, hvor er du blid! at nyde!
Hvo dig har tabt, hans Varm er glædetom;
Dog ene den du Fryd og Fred kan yde,
Som over Ret og Dyd og lever from.
Ei Flygtningen sig deriblandt kan regne,
Hun venneløs og frygtlos vandre maa!
Ham Nag og Mismod følger alle vegne,
Paa ingen Plet han tror sig tryg at staa.

Gjort Gjerning kan, som gammelt Ordsprog siger
Ei gøres om og ikke ændres mer;
Man flygter vel, men Skjæbnen ei undviger,
Den følger, vore Planer kun beler.
Forøvet Brode vist sin Straf indhenter,
Hvis andet ei Samvittighedens Nag;
Gjældbunden Mand betale maa med Renter,
Det feiler ei, det er en sikker Sag.

Nu tumled jeg i Skove, Bjerge, Dale
Saa vide om, fra Sted til andet drog,
I Skjul jeg drog og frygtede for alle,
For hver, jeg saa, af Angest Hjertet slog.
Jeg manglede, og Røden snart mig tvinger
At søge Bytte, finde Skjul og Ly;
Men snart en talrig Skare mig omringer,
Jeg greben blev og fængslede paany.

Der saa jeg da i tunge Baand og Rænker,
Dg Bolt og Boiler trykkes' Haand og Fod,
Dog snart igjen ved Sneydighed og Rænker
Jeg fængslet brød, paany i Frihed stod.
Jeg skyndte mig i Rattens Mulm at flygte,
Som fredløs Mand jeg atter vanket om;
Men overalt man kjendte mig af Rygte,
Ufikker var jeg, hvor jeg gif og kom.

At flygte og paany at vorde Fange,
Det varede i mer end tretten Aar,
Dg mere end halbtredstypstye Gange
Jeg fængsles og i Frihed atter staar,
Jeg streifed om i Norges hele Rige,
Af Landet ud jeg og saa kom iblandt,
Dog kunde jeg min Skjæbne ei undvige,
Der overalt i hver en Krok mig fandt.

Letsindig var min Fdræt og min Tale,
Ustabigt var mit Hjerte og mit Sind,
Jeg elsked' ingen, smigred' næsten alle,
Dg drillede saamangen Pige fin.
Men, Tine! da mit Die dig fik skue,
Udelt mit Hjerte snart tilhørte dig,
Vi agted' ei de Farer os mon true,
Vi elsked' omt, os dromte lykkelig.

Saa tidt og ofte ved min Piges Side
Jeg dybt Lundens stille Skygger sad,
Vi Trostak poor, vi haabed' Dage blide.
Vi onsked' aldrig mer at skilles ad.
Tidt sagde hun med blid og hjærlig Stemme:
Min Ven, o, var vi hift paa frie Ryft!
Du fulde i min Favn hver Sorg forglemme
Dg finde Fred og Fryd ved dette Bryst.

Frivillig Fængslet selv du gif imøde,
O, elste Trine for at redde mig;
Du Skjæbnen delte tro, men ei min Brøde,
Din unge Varm var fast uroffelig,
Du kunde ei din første Elster glemme,
Ei være troløs mod din faldne Ven,
Mit Minde dybt i Hjertet du mon gjemme,
Naar Skjæbnens Storme rev mig fra dig hen.

Jeg maatte bort fra dig min Pige drage,
At dvæle stod ei i min egen Magt,
Ei fik dig se, ei Afsted med dig tage,
Som Fange jeg til fjerne Stad blev bragt.
Mig Lænkens tunge Bægt vel haardt mon trykke,
Men kued' ei, som Skilsmis bragte Kval,
Dg hvad mig saaret mest af min Ulykke
Var Tanken, dig ei mer jeg finde skal.

Ærkjendtlig jeg min varme Tak fremsender
Til dig, som var mig tro i Ve og Vel,
Om end i denne Time Hjertet brænder
Af Onsker om din Lykke og dit Held.
O, kunde jeg for Diet evigt luffes,
Dg vide, du var glad og lykkelig,
Da rolig saa jeg Livets Kampe sluffes;
I Haabet, Trine, hisset ser jeg dig.

Retsfærdig Gud, som ene Hjertet kjender,
For dig hver lønlig Tanke ligger klar,
I Ydmyghed min Bøn til dig jeg sender:
Tilgiv af Naade, hvad jeg syndet har!
Dg skal min Friheds Sol ei mer oprinde,
Skal Fængslet være Livets Maal og Med,
Saa lad min Sjæl i Dødens Time finde
Den Frihed, som for evigt varer ved!

Nu maa jeg lide og med Taalmod drage
Den Straf, som egen Daarskab mig paadrog,
O, vilde man heraf Exempel tage!
Dg af min tunge Skjæbne worde flog.
Held den, som tidlig Dydens Bei betræde,
Dg paa sin Vandring altid følger den!
Hans Haab er stjont, hans Løn er rene Glæder,
Hans Dage svinde blidt og roligt hen.

Pris 15 Dre.